

ikke maa fængſles. Der ſtaar „fængſles“, men det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 6te Valgrede (Gad) ſiger, at der ſkal ſtaa; at han ikke maa indſættes i Varetægtsfængſel. (Gad: Nei, det er ikke det, jeg har ſagt). So, det gaar hele det ærede Medlems Argumentation ud paa, og det er ganſte viſt en Argumentation af en høiſt aparte Beſtafſenhed. Jeg har aldrig ſet noget i den Grad Ulogiſt. Det ærede Medlem ſiger nemlig og udviklede med ſtor Kraft, at han kunde beviſe, at Ordet „fængſles“ kan betyde, at indſættes i Varetægtsfængſel. Ja, derom ere vi jo Alle enige. Det kan betyde det, men det ærede Medlem vil deraf ulede, at det i dette Tilfælde ſkal betyde det. At det kan betyde baade Varetægtsfængſel og Straffefængſel ere vi jo Alle enige om, men naar Ordet betyder begge Dele, tror jeg ikke, at det er nogen ulogiſt Slutning at gjøre, at hvis det i et givet Tilfælde kun ſkal betyde en af Delene, maa det være ſagt med klare Ord eller utvivlſomt fremgaa af Sammenhængen, og det gjør det ikke i dette Tilfælde. Det ærede Medlem beraabte ſig paa Grundlovens § 80 til Fortolkning af, hvad Ordet „fængſles“ betyder i § 57; men det kan det ærede Medlem ikke, thi hele § 80 handler ſlet ikke om Andet end Varetægtsfængſling fra første Ord og til ſidſte Ord. § 80 have de Herrer vel ikke nærværende, men jeg ſkal gjøre opmærksom paa, hvad den gaar ud paa. Den gaar ud paa, at „Enhver, der anholdes, ſkal inden 24 Timer ſtilles for en Dømmer. Hvis den Anholdte ikke ſtrag kan ſættes paa fri Fod, ſkal Dømmeren ved en af Grunde ledſaget Kjendelſe, der afgives ſnareſt muligt og ſeneſt inden 3 Dage, afgjøre, at han ſkal fængſles, og, hvis han kan loſlades mod Sikkerhed, beſtemme dennes Art eller Størrelſe“. Intet Menneſte kan være i Tvivl om, at der her kun er Tale om Varetægtsfængſel, og at der ikke kan være Tale om Straffefængſel i denne Sammenhæng. Men endvidere ſtaar der ſiden i Tingen kan underkaſtes Varetægtsfængſel for en Forſeelſe, ſom kun kan medføre Straf af Bøgebøder eller ſimpelt Fængſel“. Naar dette udtrykkelig tilføies, mener jeg, det baade ved Sammenhængen og ved Ordene er blevet gjort aldeles utvivlſomt, hvad der ſkal forſtaa i § 80. Hvis der nu i § 57 havde været ganſte lignende klare Beſtemmelſer, der godt gjorde, at der kun var tænkt paa Varetægtsfængſel, ja, da havde det ærede Medlem haft Ret. Men det er det ikke. I § 57 ſtaar der ſaaledes, at „ſaa længe Rigsdagen er ſamlet, kan ingen Rigsdagsmand uden Samtykke af det Thing, hvortil han hører, hæftes for Gjæld, ei

heller fængſles eller tiltales, med mindre han er greben paa ſerff Gjerning“. Der er ſluttet en almindelig Regel her, og det er den, at en Rigsdagsmand under Samlingen uden Samtykke af vedkommende Thing, hvortil han fængſles eller tiltales og heller ikke hæftes for Gjæld. Men fra denne almindelige Regel er der gjort en Undtagelſe, og det er den, at han er greben paa ſerff Gjerning. Hvorfor denne Undtagelſe er gjort, tror jeg ikke, det ærede Medlem kan være i Tvivl om. Thi, hvad er Meningen med dette baade i vor Forfatning, og i alle andre Forfatninger, hvort det ſtaaer? Det er den, at naar en Mand bliver greben paa ſerff Gjerning, vil det for Sagens Oplysnings Skyld være nødvendigt, at han ſiebtkelig bliver anholdt, at man ſikrer ſig ham, for at han ſkan afgive de nødvendige Forklaringer. Politiet kan ikke i Diebliftet give ſig til at underſøge, hvorvidt Manden er Rigsdagsmand eller ikke Rigsdagsmand. Der er noget ganſte ſerffigt ved det, at Vedkommende bliver greben paa ſerff Gjerning, ſom har gjort, at man undtager dette ene Tilfælde. Det ærede Medlem maa erindre, at om dette Punkt blev der i den grundlovgivende Rigſforſamling gjort den Bemærkning, at det viſtnok vilde være rigtigt, at en Rigsdagsmand ſkulde kunne arreſteres, naar han var greben paa ſerff Gjerning, men at han ſelv i ſaa Tilfælde ikke burde kunne fængſles eller tiltales uden Thingets Samtykke. Ordſpøeren ſvarede derpaa, at han ſyntes dog, der i dette enkelte Tilfælde kunde være Grund til at afvige fra Reglen. Men Schack, det Medlem af den grundlovgivende Rigsdag, der gjorde den Bemærkning, brugte udtrykkelig Ordet „arreſtere“ om Varetægtsarreſt, og det er ogſaa bekiendt, at, naar man endelig vil betegne Varetægtsfængſel alene, ſiger man Arreſt og ikke Fængſel. Det er den eneſte Undtagelſe, der er gjort. Nu vil det ærede Medlem ſige: So, man det Andet tyder paa Varetægtsarreſt. Men det tror jeg ikke, for hvis det havde været Varetægtsfængſel alene, der havde været Tale om, havde der ingen Mening været i at tilføie, at Rigsdagsmanden heller ikke maatte hæftes for Gjæld. Jeg ſer ikke rettere, end at det ſat hæftes for Gjæld maa ſtilles paa lignende Trin ſom Varetægtsarreſt, og havde det været Varetægtsarreſt alene, der var tænkt paa, kan jeg ikke ſe, hvorfor det var tilføiet. Nei, der har været tænkt baade paa Straffefængſel og paa Varetægtsarreſt, og naar man ikke var ſikker paa, at alle andre Arter af Arreſt gik ind herunder, har man tilføiet: „ei heller hæftes for Gjæld“. Jeg